

Ami igazunk

Írta: Molnár Jenő
író és hírlapíró

úlságosan érzékenyek vagyunk. Így szokták mondani azok, a mérsékelt antiszemiták, akikre a műveltség és a jó modor féket rak és akikben bizonyos élettapasztalatok a szendergő igazság-érzetet is felköltögetik néha. De igazság-e vajjon az, hogy a ránk mért csapás sokkal, a gúny röpdöző tűznyilaival, a sértegetések özönével, az emberi méltóságunkban megalázó bántalmakkal szemben csakugyan aszszonyosan érzékenyek, talán pityergősek, vagy éppen tömeghisztériára hajlamosak vagyunk? Ezt a kérdést vetem föl elsőnek, amikor sorra igyekszem venni a magyarországi zsidóság el-len hangoztatott vádakat. A zsidó seholsem és sohasem érzékeny. A zsidót a maga faji és felekezeti történelme sokkal edzettebbé gyúrta, semhogy apró, múltó antiszemita tünetekkel szemben idegeskednék. A zsidót arra tanítja a spanyol inkvizíció, a németországi üldöztetés, az orosz és lengyel pogrompolitika, a román zsidó heccelődés, hogy csak *legszen- tebb emberi javai, személyes szabadsága és biztonsága, családjának és fajtestvéreinek legsúlyosabb létkérdései* védelmében emeljen szót, panaszkodjék és próbáljon a többség emberies érzelmeire, felvilágosult értelmére, igazságszeretetére és szabadelvűségére hatni. A zsidók bőrét, durva hasonlattal szólva, alaposan kicserzették az évszáza-

dok óta tomboló, heveségükben és lanyhulásukban a hullámmélet szerint váltakozó, majd keleten, majd délen fölbukkanó antiszemita mozgalmak. A zsidó tudja, mikor kell egy fájdalmas mosolylyal napirendre térnie az eseményeken. A zsidó tudja, mikor kell hangtalanul védekeznie félreállania, hogy a mérgezett jelszavakkal felbőszített tömegek cégtáblája, pofozómasinája ne legyen. A zsidó tudja, mikor kell a passzivitás védőköntösébe burkolóznia. A zsidó tudja, mikor kell felháborodnia, embertársai segítségével folyamodnia s végül tudja, mikor kell védekeznie. Ha a zsidó érzékeny hajnalkavirág lenne, amelynek kelyhe a gyöngye esti fuvallattól összecsucodik, bizonyára feljajdulna minden kis parasztlurkó országúti kiáltozására, amely a madárdallal együtt köszönti a bolygó zsidót és a sirja bezártáig mint valami borzongató kuvikolás kíséri. A zsidó nem érzékeny, a zsidó türelmes, megbocsátó, olyan, mint az ő Jehovája, – de a középkori máglyák bíboros fénye olykor föllángol merengő szemeiben, megkínzottak martírjagátása sikolt füleibe, a történelem legvéresebb gonosztettei nyomakodnak horpadt mellére – és mit tesz a zsidó? – hálát ad Istenének, hogy ezek a borzalmak és förtelmek a régmúlt sírkamrájába vannak eltemetve.

Nem érzékenység tehát, ha az esztendők óta rendszeresen folyó, gondosan előkészített, matematikai pontossággal beigazított antiszemitizmus legrikoltóbb vádjai ellen a mi igazunk pajzsát feszítjük ki. Védekeznünk kell, mert – amíg csak egyetlen lehetőség van rá – itt akarunk maradni ezen az áldott, drága földön, melynek rögei apáink és ősapáink porló csontjait takarják, ahol az édes anyatejjel magyar szót szívtunk magunkba, ahol a polgárosság és műveltség felvirágoztatásán annyi jeles tudósunk, írónk, költőnk, papunk, mérnökünk, orvosunk, kereskedőnk, iparosunk, munkásunk dolgozott. Mondhatják milliószor és milliószor, hogy nem vagyunk mi magyarok, mosolyogjunk és erősödjön csak meg, ha lehet, még jobban a hitünk és bizodalunk a mi magyarságunkban és a magyar nemzet örökkévalóságában. Mondjátok a fának, hogy nem fa, a virágnak, hogy nem virág, – mit értek vele! Tavaszszal a fa mégis rügyet hajt és a virágok káprázatos színpompában bodrozzák fejceskéiket. Magyarságunk szent kút, amelyből nemzeti szellemünket épp oly mohón merítjük, mint fajunk és vallásunk hagyományából az emberi igazságokat és szépségeket. A Balaton hullámai nekünk ugyanazt susogják a Kisfaludyakról, az Alföld kalásztengere nekünk ugyanazt muzsikálja Aranyról és Petőfiről, a Kárpátok fenyveserdeje ugyanazt zúgja nekünk komor fenséggel dicsőséges Rákócziról, Thököly-

ről, amit Magyarország keresztény magyarjainak, hű sváb-jainak, tótjainak, ruténjeinek, örményeinek. *Magyarok vagyunk, mert – mások nem lehetünk.* Legkevésebbé azok, akiknek ellenségeink fájdalom, magyar testvérek – akar-nak bennünket föltüntetni.

És miért nem vagyunk jó magyarok – amellet, hogy mindig jó zsidók is maradtunk – az ellenség: az antiszemizmus szerint? Először – így hangzik a vád – azért, mert a háborúban nem voltunk sehol. Illetőleg nagyon is voltunk valahol. Szerintük a front mögött, irodákban és egyéb buvóhelyeken. Csodálatos! Élénk emlékezetemben van. a volt osztrák-magyar hadsereg és a magyar honvédség u. n. sematizmusa. Évről-évre böngészgettem benne. Mint önkéntes, még a béke csöndes idején, több aktív osztrák és magyar katonatisztel megállapítottuk, hogy különösen a színmagyar vidékekről kiegészülő gyalogezredek tartalékos tisztjeinek több mint a fele zsidó. Akkor így mondták „fíno-mán”: izraelita vallású. Ezek a tartalékosok sorra, rendre bevonultak a nagy mozgósításkor és mindjárt az első „menet”-tel a harctérre kerültek. Szegeden voltam akkor. Sabác alól hozták haza a sebesülteket. Megrendülve láttam viszont a csapatkórházban zsidó hadapród, zászlós- és hadnagy-ismerőseimet. Hány derék bajtársunk esett el az első csatákban! Hány szegedi „zsidógyerek” kapott arany vitézségi érmet! Hány zsidó családhoz költözött be a gyász, hányan nem tértek vissza soha s hányan gyötrődnek ma is Szibéria emberpusztító fogolytáboraiában! Nézzétek meg a szegedi zsidótemetőt, hány hősünk sírja domborul ott! És járjátok sorra a többi város temetőit. Menjete el a zsidó hősök rákoskeresztúri sírkertjébe és számoljátok össze a fejfékat! Lapozzátok végig az ezredek harctéri történelmét, a háború alatt közzétett veszteségi listákat, a kitüntetettek névsorát, – s mondjátok azután, merjétek mondani, hogy a zsidó kibújt a veszélyes katonai szolgálat alól, hogy nem vérzett, szenvedett, hullott el, hogy nem raboskodott, nyomorgóit keresztény magyar osztályostársaival. Kérdezzétek meg az özvegyeket, milyen jogon hordanak még ma is fekete ruhát, az árvákat, milyen jogon mondják, hogy nincs apjuk, az anyákat, milyen jogon keseregnek vissza nem tért fiaik után. Menjetek oda – hogy csak egyetlenegy esetet a sok tízezer közül ragadjak ki – az öreg Molnár Izidor szegedi tanárhoz és mondjátok a szemébe: Uram, ön hazudik, mikor azt mondja, hogy öt fia közül kettő a harctéren esett el, kettő pedig megsebesültek! Vagy mondjátok nekem, hogy egyik fivérem nem senyvedett három esztendeig orosz fogságban, a másik nem operált és gyógyított százszámra sebesülteket a fronton, hogy egyik unokaöcsémet nem gyilkolták

le a csehek Jekaterinburgban, hogy a másik nem nyomorog még ma is Szibériában, a harmadik nem kapta meg mint tiszt az arany vitézségi érmet, a negyediknek nem lőtték keresztül a lábát. És menjetek oda hasonlóképpen *minden zsidó családapához, testvérhez, rokonhoz!* És csináljatok statisztikát. (Benne lehet az is, hogy én föl voltam mentve. Egyetlen fölmentést sem fogunk letagadni.)

A második fővád úgy hangzik, hogy a zsidók a háború alatt meggazdagodtak. Eszünk ágába sem jut, hogy ezt a bár túlon túl kitágított értelemben használt – állítást tagadásba vonjuk. Igenis, a zsidó vállalkozó, a bankár, a nagykereskedő, a nagyiparos, a bankjegy szaporultával, sokkal többet keresett, mint azelőtt Sokan, hadseregszállítók, több milliót. Ezzel szemben csak két körülményt ne feledjünk el. Először: van a zsidóságnak is úgynevezett középosztálya, amely ügyvédekből, orvosokból, tanárokból, tanítókból, mérnökökből, magánhivatalnokokból, írókból és művészekből, kereskedelmi alkalmazottakból, gépirőleányokból, munkásokból áll. Kérdezzük: ezek is meggazdagodtak? Ezek is nagykanállal szedték le a háborús konjunktúra arany? (pardon: papír-)termését? Láttatok 16 ezer koronás ruhákban járó könyvelőket, kereskedősegedeket, szedőmunkásokat, hitközségi alkalmazottakat? Hát ha már bűn a meggazdagodás, (– a kommunisták szerint mindig és mindenkinél az, szerintünk csak a mások ártalmával történt meggazdagodás az –) miért nem marad meg a vád azon a ponton, hogy a zsidók *egy része* vagyont szerzett. Rendben van. Egyetlen hang kifogásunk sincs ellene. És most jön a második tény: vajjon a magyarság gerince, a földbirtokosság gerince, a földbirtokososztály, nagy és közép és kicsi egyaránt, talán tönkrement anyagilag a háborúban? Attól a derék magyar paraszttól, aki vagy maga vérzett a harctéren, vagy a fiai mentek küzdeni, ki irigyli a jólétet, a bankóban való bőséget? Bizonyára sok földműves van, aki nem szaporította a vagyonát. Csak egyetlenegy okból nem tehetta, ezt. Mert nem termelt fölösleget, mert nem volt árúja. Akinek árúja volt a háborúban, az mind jó pénzt kapott érte. Magyarországon és Angliában, Oroszországban és a Németbirodalomban. A világháború közgazdasági struktúrája teremtette ezt a helyzetet. A kereskedő, aki nálunk tekintélyes számmal zsmo, Angliában viszont színangol, Olaszországban színolasz és így tovább, épp olyan jól keresett, ha jól vett és jól adott el, mint a földműves, aki nagy áron adta el a búzáját, A Háború gazdasági jelenségei az egész világon egyformák voltak, a pénz mindenütt busásan kamatozott. Az antiszemitizmus csak nálunk hullt kéretlenül a nyakunkba.

Miért? A felelet: mert zsidók hajszolták bele szerencsétlen, harctéren sehol le nem győzött hazánkat a Károlyi-féle forradalomba, azután a szocialista egyeduralomba, majd a bolsevizmusba, végül a román megszállásba. „A 133 napos rémuralom” című könyvemben, amelynek íveit a kommunizmus véres rombolása közben írtam, akár a magyar, akár a német kiadásban megolvashatja bárki, hogy a magyar nemzeti gondolattól és a zsidó faji hagyományból s vallásosságtól egyaránt elfajzott Kun Bélák rémuralma elképzelhetetlen lett volna, ha itt Budapesten nincs egy olyan hatalmas szer, vezet, mint amilyen akkor a vas- és fémmunkásoké volt. Ehhez járult még a famunkások nagy tömege is. Ez a több mint százezer munkás kilentizedrészből, de talán 98 százalékaiban – *nem zsidó*. Kun Bélák üvölthettek volna itt esztendőig, ha nem akad szervezett erő, amely engedelmesen odakínálta magát az első, második és harmadik forradalomhoz. Távol áll tőlünk, hogy az országot porbadöntő, szégyenletes Károlyi-kormány zsidó szereplőit és utódaikat: a nyomorult gyilkosokat, Lenin és Trockij ideszabadított zsványhadát egyetlen hanggal is megkülönböztessük a többi, a nem-zsidó rombolóktól, gonosztevőktől, útonállóktól és hóhéroktól. Átok minden zsidóra, aki a szent tízparancsolat „Ne Őlj” tilalma ellen csak egyszer is vétett, ha azt a haza védelme nem követelte, ha nem a nemzet törvényes képviselése, kormánya és uralkodója szólította a harcmezőre. S tudniok kell a vádaskodóknak, hogy a forradalmak futóbolondiai és haramiái kisvárosok és falvak zsidó üzleteire vetették rá magukat elsőnek. Tudniok kell, hogy a bolsevista vérbaj a nemzetgazdaság eleven húsából a zsidó mozgó vagyont marta, harapta ki elsőnek, hogy zsidó kereskedőket tett földön? futókká, zsidó pénzeket harácsolt el a bankokban. Tudniok kell, hogy Kalocsán, Dunaföldváron, Szolnokon, Hódmező? vásárhelyen zsidó ellenforradalmárokat és túszoikat csakúgy legyilkoltattak a bélpoklos Szamuelyek és Csernyk, mint hazájukhoz ragaszkodó, örökké szent emlékü keresztény polgártársainkat. Tudniok kell, hogy *a Kun Béláknak soha sem-miféle, sem nyílt, sem titkos összeköttetések nem voltak a zsidóság hivatott képviselőivel* s hogy a szégyen mardosásán kívül, amit e rablógyilkosok miatt kellett szenvednünk, hordoznunk kell a rettentő vádat, csak azért, mert soraikban zsidók is voltak. Hát ezektől a fenevadaktól sohasem akarják újra észrevenni a békében dolgozó, tevékeny, termékenyítő szellemű, háborúban kötelességüket teljesítő, hazájukhoz a végső lehetőségig hűséges zsidókat? Azt a nagy tábornok, amely a magyarországi zsidóságot – ama néhány átkos kivétellel – magában egyesíti.

Végül: a román megszállás. Ez a vád oly vérgesztően

igazságtalan, hogy védekezni ellene – hiba lenne. Elkövetkezik az idő, amikor a hazafias zsidóság szerepét a megszállt területeken elfogulatlanul fogja megítélni a keresztény magyarság. És össze fogják csapni a kezüket az emberek és fölkiáltanak: Istenem, hogyan homályosíthatta el ennyire a szerencsétlenség az emberek tisztánlátását! Ha majd – ezt is hitelesen – olvasni fogják, hány zsidót korbácsoltak meg, kínoztak halálra, raboltak ki a románok ... Nyugodt lélek? kel várjuk ezt a nagy igazságtételt.

És addig: ha kell, túrunk és szenvedünk. A túlnyomó többség egy kis töredék bűneiért. Ez a mi történelmi sorunk. De még sohasem volt úgy, hogy az igazság napját tartósan homályosíthatta volna el a rágalmazó valótlanosság.

Vértanúink lelke elmúlt századokon át nem hiába lobbant ki az igazságért.

